

saadant Skræderi kan ingen blive tilfreds med, men det finder Sted, og jeg beklager kun, at der ikke findes nogen Bestemmelse, hvorefter man kan straffe den Slags Ting.

Saa vil jeg bede den højtærede Indenrigsminister om, at de Instrukser, der komme fra Arbejdsraadet, maa blive mindre trykkende, end de hidtil have været. Dem, vi hidtil have faaet, kunne vi ganske vist ikke komme udenom, de ere maaske ogsaa gaaede ud over de Fag, der bedst kunne taale det, men hvis der skal gaas videre, og hvis den Slags Fordringer skulle bringes i Udførelse overfor Skrædere, Skomagere, Snedkere o. a., vil man risikere, at det bliver umuligt at begynde en selvstændig Forretning for den, der ikke er en rig Mand, men det kan dog ikke være Meningen, at de Instrukser, der komme frem, skulle have til Hensigt at hindre en mindre velstillet eller ubemidlet Mand i at begynde en selvstændig Virksomhed.

Der er et Par Ting, jeg gerne vil sige Tak for. Der er et Par Postbevillinger i min egen Valgkreds, som ville vække Tilfredshed. At Flakkebjerg faar en selvstændig Postekspedition, tror jeg, er meget heldigt, og det vil sikkert ikke volde den ærede Minister Vanskelighed at faa dette Forslag gennemført. Da der har været Tale om Landpostbude, vil jeg sige, at der findes vist Landpostbude, som trænge til at faa nogen Lønforhøjelse. Der er saa stor Forskel paa deres Arbejde, at jeg ikke tror, at de, der have størst Arbejde, faa fuld Ækvivalent derfor. Paa samme Maade tror jeg, jeg tør sige, at der er mange Brevsamlingssteder, som med de forskellige og store Krav, der nu stilles med Hensyn til Breve og Aviser, have et saa stort Arbejde, at der vist maa tænkes paa at give dem en forhøjet Betaling.

Endelig er der et Punkt, jeg gerne vil henstille til den højtærede Indenrigsminister, nemlig om han ikke velvilligst vil hjælpe til, at der maa blive gjort en Forandring i et gammelt Reskript, som er dateret den 18. Oktober 1811, et Reskript, som gør stor Ulykke for de mindre Landboere, der bo op til Byerne. Enhver af de Herrer her i Salen vil vide, at før dette Reskript kom, var det saaledes, at den Jord, der hørte Byerne til, laa hen i Fællesskab og ikke benyttedes til Opdyrking, men til Græsning af Kreaturer — hver havde sit Stykke, paa hvilket han havde Ret til at lade saa og saa mange „Horn“, som det kaldtes — græsse, og

hvis en Mand ikke havde to Horn, slog han sig sammen med en anden, som kun havde eet Horn ligesom han selv, — men ingen maatte sælge sin Jord. Saa kom Reskriptet af 18. Oktober 1811, som gav Ret til at sælge Jorden fra Byerne, men kun paa Betingelse af, at de, som købte den, skulde svare to Skæpper Byg af hver Tønde Land til Kommunekassen, og i Tilfælde af, at Jorden siden solgtes til anden Mand, steg Afgiften til 4 Skpr. o. s. fr., indtil den kom op til 1 Tønde Byg af hver Tønde Land. Nu da vi have faaet vore Skattelove omordnede, forekommer der mig at være al mulig Anledning til, at dette ikke skal blive ved at staa ved Magt. Jeg finder, det er en Uretfærdighed overfor de smaa Landbrugere, der bo op ad Byerne, at de skulle yde denne Afgift. Naar det saa tilmed er saaledes — som jeg har hørt — at de ikke forlange en Gave af Byerne, men kun ønske, at det skal ordnes saaledes, at de faa den nuværende Afgift kapitaliseret og dernæst faa Ret til at afdrage den i Løbet af 20, 22 eller 25 Aar, tror jeg, at dette er et Krav, som bør imødekommes, og jeg tror ikke, at det vil gøre Byerne nogen Skade. Det vilde være i Overensstemmelse med Skattelovene og til Gavn for Skatteyderne. Jeg haaber Ministeren vil tænke over det og søge at faa disse Forhold ændrede, hvad jeg tror ikke vil være vanskeligt i noget af Tingene.

Der er et Par Spørgsmaal, jeg skal henvende mig om til den ærede Justitsminister. Det vil være let for den ene Sags Vedkommende, idet der i Gaar er forelagt et Lovforslag om det Emne, nemlig om forsømte og forbryderske Børn. Det var overdraget mig fra en bestemt Side at tage denne Sag for i Tinget og slaa til Lyd for en Lov i den Retning, men jeg erkender, at Kravet er sket Fyldest gennem de Bestemmelser, jeg har set i Loven efter en flygtig Gennemlæsning. Jeg staar med en Beretning i Haanden fra Kristelig Forening til vildfarende Børns Redning. Den har siden 1898, da den stiftedes, nydt mere og mere Interesse fra Statens Side, er bleven større og større, men den Kapital, den ligger til Rest med, er bleven mindre og mindre, fordi Kravene blive større og større. Jeg er af den Formening, at det, at Staten træder hjælpende til over for private, er den bedste Fremgangsmaade, fordi man derved giver dem, som have Evne og Hjerte til at hjælpe, Lejlighed til at komme frem. Den Lov, der nu foreligger, fritager